

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

28. ČERVNA 2015

Z obsahu:

Rodina a nemoc

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 10. června 2015
- strana 2 -

Církev je založena

Ježíšem Kristem

Prof. Dr. Anton
Ziegenaus
- strana 4 -

Život podle Mariina vzoru
a mariánský život v Marii
kvůli Marii (8)

Michael od sv. Augustina
- strana 6 -

Setkat se s Bohem

v neklidu doby

P. Michael Ramm FSSP
- strana 7 -

Mírní zvítězí nad světem

Dietrich von Hildebrand
- strana 8 -

Smysl života se ukazuje

na hranici života a smrti
- strana 9 -

Cesta k plnosti pravdy (1)

P. Mieczysław
Piotrowski TChr
- strana 10 -

Propagandou

proti církvi (15)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 12 -

*Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.
Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi,
a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Mt 16,18-19)*

Rodina a nemoc

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
10. června 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezích o rodině. V té dnešní bych se chtěl dotknout jednoho všeobecného aspektu života našich rodin, a tím je nemoc. Je to zkušenost naší křehkosti, kterou prožíváme ponejvíce v rodině již od dětství a zvláště potom ve stáří, když se dostaví potíže.

V rodinném prostředí je nemoc těch, které máme rádi, prožívána s větší bolestí a úzkostí. To, že ji pocítujeme více, způsobuje láska. Často je pro otce a matku onemocnění syna či dcery obtížněji snesitelné než jejich vlastní nemoc. Lze říci, že rodina byla vždy tou nejbližší „nemocnicí“. Dodnes je v mnoha částech světa nemocnice privilegiem jenom některých, a často je vzdálená. Péči zajišťují a k uzdravení pomáhají maminka, tatínek, bratři, sestry a babičky.

Evangelia často podávají setkání nemocných s Ježíšem a jeho uzdravující záchahy. Veřejně se prezentuje jako ten, který bojuje proti nemoci a který přišel uzdravit člověka z každého zla, zla na duchu i na těle. Opravdu dojemná je evangelní scéna popsána v Markově evangeliu, které jsme slyšeli na začátku audiencie: „Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé.“ (Mk 1,32) Pomyslím-li na soudobá velkoměsta, ptám se, kde jsou ty dveře, ke kterým bylo možné přinášet nemocné v naději, že budou uzdraveni! Ježíš o ně nikdy nepřestal pečovat. Nikdy je neobcházel, nikdy od nich neodvracel tvář. A když mu nějaký otec či matka anebo jenom přátel přinesli nemocného, aby se jej dotkl a uzdravil ho, nikdy si nedával načas; uzdravení mělo přednost před Zákonem i před oním posvátným předpisem sobotního odpočinku.

(srov. Mk 3,1-6) Učitelé Zákona vyčítali Ježíšovi, že v sobotu uzdravoval a prokazoval dobro. Ježíšova láska však chtěla uzdravovat a prokazovat dobro. To je vždycky prvořadé.

Ježíš posílá učedníky, aby toto jeho dílo uskutečňovali, a dává jim moc uzdravovat, přibližovat se nemocným a důkladně o ně pečovat. (srov. Mt 10,1) Mějme dobře na paměti, co řekl učedníkům při uzdravení člověka od narození slepého. (srov. Jan 9,1-5) Učedníci v přítomnosti tohoto slepce diskutovali o tom, zda zhřešil on či jeho rodiče, když se narodil slepý. Pán řekl jasně: ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. A uzdravil jej. To je sláva Boží! To je úkol církve! Pomáhat nemocným a ne utápět se v řečnění, vždycky pomáhat, těšit, pozvedat, být nemocným nablízku. To je ten úkol.

Církev vybízí k ustavičné modlitbě za vlastní blízké, kteří jsou stíženi chorobou. Modlitba za nemocné nikdy nesmí chybět. Ba dokonce je třeba modlit se více, jak individuálně, tak společně. Pomysleme na

Dokončení na str. 13

Bez modlitby křesťanský život umírá, každé opomenutí je oslabením křesťanské duše proti nástrahám satanovým. Tak by se dalo shrnout poselství tohoto čísla Světla. Ale bylo by to trochu málo, přece jen nabízené texty přinášejí mnoho dalších cenných podnětů pro náš křesťanský život...

Opravdu vzácným příkladem intenzivního života s Bohem a života bez Boha je Janne Haaland Matlaryová. (str. 10-11) Z jejího životního příběhu můžeme na první pohled velmi snadno vyčíst, co máme za samozřejmé: modlitba a život ze svátostí jsou základem duchovního života. Hluboce prožité svědectví Janne je povzbuzením i pro ty, kdo hledají plnost pravdy, ale také pro ty, kdo prožívají krizi víry: důležité je nevzdávat se, upřímně hledat, usilovat o získání či udržení si nejvyšší Pravdy – to ostatní už Bůh přidá sám.

Je nanejvýš důležité spojit svoji víru s každodenním životem, a to po celý rok, tedy i o prázdninách. (str. 7-8) Opravdu zbožný člověk neopouští modlitbu a další

Editorial

křesťanské povinnosti ani v době volna. Ctnost zbožnosti vede křesťana k tomu, aby život své duše neutopil v záplavě aktivit, ani v hlubokém nicnedělání...

Ten, kdo nosí Trojjediného Boha ve svém srdci, si uvědomuje (a nemůže jinak), že musí tohoto Boha hlásat celému světu – svým jednáním, mluvením, smýšlením, modlitbou. Vždy při tom záleží, jakým způsobem k tomuto poslání přistoupíme. Ctnost mírnosti nám cestu ukazuje velmi zřetelně: mírným lidem bude dáno vítězství nad světem, protože v nich a skrze ně zvítězí sám Kristus. (str. 8)

Ke zbožnosti a mírnosti můžeme ještě připočíst rozvahu, zanícenost pro Boží věc a pili v hlásání. Onu zanícenost vidíme u jedenácti apoštolů po Letnicích. Zvláště v tom vynikal Šimon Petr, ale patří zde i Apoštol národů Pavel. Oba světci mají společně svátek 29. června. Petr byl jako Skála církve obdařen rozvahou, tolik potřebnou pro vedení rozmanitých lid-

ských povah, jež se projevovaly při hlásání Kristova učení. U svatého Pavla zase obdivujeme jeho apoštolskou horlivost... Ať uvěřil v Krista ukřižovaného, zmrtvýchvstalého a denně na oltáři obětovaného kdokoliv, je zřejmé, že bez církve by nebylo žádného poznání Ježíše a žádného hlásání evangelia. (str. 4-5) A co víc: jak dosvědčují životy svatých a světic, nešlo by to ani bez Ježíšovy Matky, Panny Marie. Mariánský život křesťana totiž velmi napomáhá tomu, aby Bůh mohl působit v duši člověka. (str. 6)

Žijme tedy život hodný povolání křesťana a budme přitom pokorní, mírní, trpěliví a plní lásky. (srov. Ef 4,1-2) A nezapomínejme, že jediným kritériem, podle něhož nás Kristus bude v okamžiku smrti soudit, je láska. (str. 9) Kdo pak má lásku k Bohu, miluje i všechny lidi (včetně nepřátel), protože tato láska nezná hranic a je všeobsahující. Kéž jsme na přímluvu svatých Petra a Pavla rozváznými i horlivými nositeli této lásky!

Daniel Dehner

Po krátkém pobytu na pohan-
ském území vrací se Pán ke gali-
lejským břehům, kde ho vyhlíží
velký zástup. Kdo ho obzvláště toužebně
hledá, je představený synagogy. Přivádí ho
za Pánem veliká bolest. Srdce mu krvá-
cí, protože mu umírá jeho milovaná dce-
ruška. Obává se, že každým okamžikem
může dojít k nejhorsšímu, proto chce Je-
žíše najít co nejrychleji. Jakmile se k ně-
mu zástupem prodral, *padl mu k nohám*
a úpěnlivě prosil. Ježíš přikládá velkou vá-
hu přimluvné modlitbě, která je výrazem
lásky a víry. Ihned s ním odchází a celý
zástup je provází.

Šťastní jsou ti trpící, kterým někdo pro-
jeví svou lásku tím, že za ně prosí Všemou-
houcího Pána. Neznáš také potřebné ze
svého okolí, kteří nevědí, u koho hledat
pomoc, a nemají nikoho, kdo by se za ně
přimluvil? Takoví lidé jsou skutečně po-
litováníhodní. Vynasnaž se pomáhat svými
modlitbami i těm, které sice ty sám
neznáš, ale zná je dobrotivý Pán. *Vyzna-
menej se v tomto díle lásky a přispěj jim*
v jejich v nouzi.

Avšak průvod potkává cestou posly,
kteří přinášejí špatnou zprávu: *Tvá dce-
ra již zemřela. Neobtěžuj Mistra*. Zdá se,
že tito lidé od počátku nebyli nakloněni
otcově iniciativě. S takovými skeptiky se
můžeš setkat všude. Nic nedej na takové
hlasy. *Neboj se, jen věř!* Lidské možnos-
ti jsou smrtí nemocného u konce. Lékař
dokáže smrt nanejvýš oddálit. Ježíš však
smrt přemáhá. Proto přišel na svět jako
Pán života a smrti. Je to Syn Boha, který
nestvořil smrt, naopak je jejím úhlavním
nepřítelem, protože *jen ďáblou zavisí*
přišla na svět. Dnes budeš svědkem jeho
vítězství nad smrtí. Průvod tedy pokraču-
je dál k domu smutku.

V zástupu je však ještě někdo jiný, kdo
hledá pomoc, ale nepotřebuje prosebníka,
a dokonce nepotřebuje ani žádná prosebná
slova. Tato nemocná žena již vydala na své
uzdravení všechny svůj majetek. Všechno,
co měla, dala různým léčitelům. Tak mno-
ho dala těm, kteří zmohou tak málo, do-
kud se nedověděla o lékaři, který nežádá
nic, a může vše. Dlouho ho hledala a ny-
ní má konečně příležitost využít toho, na
co tak spoléhá. Postačí jí pouhý skrytý do-
tyk, aby *pocítila na svém těle, že je vyléčena*.

Ale tento její skutek zaslouží, aby ne-
zůstal utajen. Ježíš začal hledat toho, kdo

Moc víry

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Neboj se, jen věř!

se ho dotkl. V této tlačenici, kdy se ko-
lem Pána lidé tísni ze všech stran, se ho
jistě dotklo mnohem více lidí a někteří se
na něho dokonce přitlačili mnohem dé-
le a citelně, ale žádný z těchto kontaktů
neuvolnil Pánovu uzdravující sílu. Tím
rozhodujícím činitelem nebyl samotný
fyzický dotyk, ale pevná důvěra a pokor-
ná touha trpící ženy, která se Ježíše více
než svou rukou dotkla svou vírou. A to je
skutečnost, kterou Pán nechce nechat uta-
jenu. Neohlíží se po ní proto, aby ji po-
kárал za její smělost, jako by jeho uzdra-
vující moc zneužila. Chce ji vidět proto,
aby ji mohl veřejně představit a povzbudit
tak šťastnou uzdravenou i tebe a všech-
ny ostatní kolem. Teprve nyní s vděčnos-
tí na kolenou vyslovuje žena upřímně to,
co předtím dala najevo pouhým gestem.
Víra tě zachránila. Jdi v pokoji.

Nauč se od této ženy i bez vyzvání říkat
celou pravdu. Vyprávěj a vydávej svědec-
tví o tom, jak důvěřuješ v Pánovy milosti
a dary, jak ti pomáhají od tvých četných
neduhů. Pán rád slyší tvé přiznání, jaké
divy způsobila milost v tvém srdci, když
se vírou otevřelo, aby v něm mohla pů-
sobit jeho moc.

Průvod dorazil k Jairovi domu. Proč
bere Pán s sebou dovnitř jen tři ze svých
učedníků? Vybral si ty, které bude potře-
bovat pro své záměry. Neučinil tak na
úkor ostatních, kteří nebyli vybráni. I oni
mají své poslání, pro které jsou vybráni.
Můžeš se i v této věci plně spolehnout na
Pána a důvěřovat mu.

V domě představeného synagogy pa-
nuje velký vzruch. Těm, kterým nezbylo
místo pro naději, zůstane jen *pláč a kvíle-
ní*. Ježíš je jediný, kdo ví, že všechen ten-
to nárek sem nepatří, proto všechny vy-
hání. *Dívka nezemřela, ale spí*. Zapamatuj
si tato Ježíšova slova. Platí o všech, kdo
zemřeli v Božím přátelství. Někteří lidé
se tomu posmívají. Nemohou pochopit
pravý smysl Pánových slov, protože ani
nejdou ochotni připustit, že se může stát
něco, co si sami neumí představit. I tyto
agnostiky posílá Pán pryč. Kdo nechce

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 1,13–15; 2,23–24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hy-
nou živí. Ale všechno stvořil, aby to by-
lo; stvořené věci přinášejí prospěch, jed-
zhouby v nich není; ani smrt na zemi ne-
vládne. Spravedlnost smrti nepodléhá.
Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtnos-
ti, udělal ho jako obraz vlastní přiroze-
nosti, ale ďáblou zavisí přišla smrt na
svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. čtení – 2 Kor 8,7.9.13–15

Bratři! Jako vynikáte po každé stránce:
ve víře i ve slově, v poznání, ve vši hor-
livosti a lásce, kterou jste od nás přijali,
tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky.
Znáte přece milost našeho Pána Ježíše
Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro nás
chudým, abyste vy zbohatli z jeho chu-
doby. Nebylo by totiž dobré, že byste ji-
ným v tísní ulehčili, a sami do ní upad-
li. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za
nynějších okolností to, co vám přebývá,
jim přispěje v nedostatku, aby zase je-
jich přebytek doplnil to, co potřebujete
vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu:
„Kdo (nasbíral) mnoho, tomu nepřebý-
valo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

Evangelium – Mk 5,21–43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už
se kolem něho shromáždil velký zá-
stup. Když byl ještě na břehu moře, při-
šel k němu jeden z představených syna-
gogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl,
padl mu k nohám a snažně ho prosil:

Dokončení na str. 6

uvěřit, neuvěří, ani když vidí zázrak na
své vlastní oči.

Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum.“
Stačí dvě jeho slova, aby vrátila dívce ži-
vot. Těch, kteří uvěřili, se zmocňuje úžas.
Ti, kteří odmítají víru, pociťují zděšení.
Připoj se k těm prvním a ulož hluboko do
svého srdce úžas nad mocí Pána, *jehož las-
kavost trvá na věky*.⁽¹⁾ Blahopřej uzdrave-
nému dítěti i šťastným rodičům, jejichž
nárek se obrátil v tanec.

Neustávej velebení mocného dobrodin-
ce trpících a plačících. *Pane, můj Bože,
chci tě chválit na věky*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žalm 30,6; ⁽²⁾ Žalm 30,13

Církev je založena Ježíšem Kristem

Pouze církev jako jediná zprostředkuje poslání a poselství Ježíše Krista od jeho smrti a zmrtvýchvstání. Jenom skrze ni máme poznání o Pánu. Tvrzení „Ježíš ano – církev ne“ je protiklad sám v sobě!

Církev požaduje, aby slovo a poslání Ježíšovo pro čas po jeho nanebevstoupení bylo zvěstováno autoritativně, to je z příkazu Ježíšova. Znalec srdcí lidí, především jejich snahy po sebeoslavující touze po svobodě, se nebude divit, že tento nárok bude z různých důvodů stále znovu zpochybňován.

Jednou bylo řečeno, že tam, kde – časově pozdější – Matouš mluvil o církvi (Mt 16,18; 18,17), dřívější Marek se o ní nezmiňoval (srov. Mk 8,27). Jsou snad Matoušova místa povelikonoční a nikoliv pravá slova Ježíšova? V tom případě by Ježíš nemluvil o církvi. Církev by pak vznikla na základě fascinačního a inspiračního působení, které by vycházelo od Ježíše, a které by pak už učedníky nepustilo. Podle slova Hanse Künga „nebyla církev založena Ježíšem, nýbrž po jeho smrti s odvoláním na něho jako ukřižova-

Katechismus katolické církve učí: „Avšak církev se zrodila hlavně z naprostého sebeobětování Krista za naši spásu; obětování, jež předjímá ustanovením eucharistie a uskutečnil na kříži.“ (čl. 766)

ného, a přece žijícího“. Názor, že Ježíš nechtěl založit církev, se opírá o argument, že Ježíš a první učedníci věřili v brzký konec světa a nový příchod Krista. Teprve potom, co se parusie nedostavila, byli postaveni před nutnost zařídit se na tomto světě se svátostmi a hierarchickými řídicími funkcemi. Už na začátku 20. století se vyjádřil Alfred Loisy větou: „Ježíš hlásal

království Boží a přišla církev.“ Loisy nechápal tuto větu v kritickém smyslu, který mu bývá často podsouván (jako Ježíš ano, církev ne!), ale chtěl tím říci, že radikální kázání Ježíšovo s jeho vysokými požadavky (viz horské kázání), není natrvalo udržitelné. Církev má být „pokusem“, jak tyto mimořádné požadavky přizpůsobit podmínkám všedních dnů.

Je otázkou, kdy, při jaké příležitosti Ježíš založil církev. Je možno očekávat od pozemského Ježíše, který zemřel na Velký pátek, už kompletní obraz církve? Kdyby například věřící ve křtu Ježíše Krista byl stejně utvořen ve své smrti a zmrtvýchvstání (Řím 6,4; Kol 2,12), pak by mohl být takto chápáný křest pochopitelný teprve po Velikonocích. Ježíš také zakazuje učedníkům, aby konali misie před sesláním Ducha Svatého (Sk 1,4–5). O církvi není možné hovořit před sesláním Ducha Svatého, ale v den Letnic byla tady v plnosti: hlásání Petrovo, hlavy „svědků“ (Sk 2,32), o Ježíši jako Pánu a Mesiáši (Sk 2,36), který byl ukřižován a vstal z mrtvých, a o praxi křtu (a bířmování: Sk 2,38) a eucharistie (Sk 2,46).

Tyto výklady mohou ukazovat, že si ce neznáme žádný formální akt zakládání církve, ona se ale o Letnicích jasně zjevuje, a to se všemi podstatnými znaky. I když formální zakládací akt chybí a církev povstává teprve z mystéria Paschy, dá se ukázat, že Ježíšovo působení, tedy už před jeho smrtí na kříži, směřuje k církvi. Známe totiž církev konající úkony a prvky pozemského Ježíše. Tady si připomeňme třeba eucharistii. Křesťanům bylo vždycky jasné, že v eucharistii činí totéž, co konal Ježíš „v noci, kdy byl vydán“ (srov. 1 Kor 11,23–25; Mk 14,22–24; Mt 26,26–28; Lk 22,19–20). Pavel, který mluví o „večeři Páně“ (1 Kor 11,20), připomíná ustanovení Ježíšem, aby podtrhl vážnost této slavnosti. K prvkům tvořícím církev patří dále kroužek Dvanácti. Je o něm zmínka už ve zprávě o zmrtvýchvstání (1 Kor 15,5). Nelze tedy popřít, že těchto „Dvanáct“ bylo Ježíšem

Církev nebyla založena z nějakého zvláštního podnětu, ani jediným slavnostním jednáním. Ježíš Kristus – Bohočlovek provedl více úkonů zakládání církve, jakož i založení úradů.

ustanoveno. V evangeliích se píše, že Ježíš sám vyvolil oněch Dvanáct a dal jim plnou moc (Mk 3,14; Mk 6,7; Mt 10,1; Lk 6,13). Později se stal bezvýznamným kruh symbolizující dvanáct kmenů izraelských, což můžeme vidět z toho, že za Jidáše ještě hledali náhradu, ale později, po popravě Jakuba Staršího, opomenuli už následnou volbu.

Skutečnost, že volba Dvanácti pochází od samotného Ježíše, se ukazuje na povolání Jidáše a Šimona Petra. Dá se sotva očekávat, že by se po velikonočních událostech mohlo přičítat Ježíši osobnostně chybné rozhodnutí povolání Jidáše. Jenom Ježíše samého mohla tato volba postihnout. Také Petr byl Ježíšem povolán za prvního z apoštolů v předvelikonočním čase. Šimon Petr je v evangeliích a ve Skutcích apoštolů 171krát vyzvedán zvláštním způsobem, ať je to, že byl jako první představen ze skupiny Dvanácti, učedníci jako Petrova skupina („Petr a jeho družinové“ – Mk 1,36; Lk 5,10; 8,45; 9,32; varianta Sk 2,14.37), nebo že Petr působil jako mluvčí učedníků (Mt 15,15; 17,24; 18,21; 19,27; Mk 11,21) atd. Petr byl zvláštním svědkem zmrtvýchvstání (1 Kor 15,5; Mk 16,7; Lk 24,34; Jan 20,2–10). Ale nejenom vzhledem ke zmrtvýchvstání, nýbrž také společným vyznáním Krista je Petr tím, kdo vyjadřuje víru učedníků. Když je Petr tázán, co si myslí o Ježíšovi učedníci, nikoliv lidé, ujímá se slova a vyznává: „Ty jsi Kristus.“ (Mk 8,29; Lk 9,20; Mt 16,16) Podobně vyznává Petr Krista po eucharistické

► řeči, když se mnozí od Ježíše odvrátili: „Ty máš slova věčného života..., že jsi ten Svätý Boží.“ (Jan 6,68-69) Petr vyjadruje jménem učedníků jejich víru. Ježíš dává už při prvním setkání Šimonovi jméno Kéfas – Petr, které určuje jeho úkol v církvi (Jan 1,42; Mk 3,16; Lk 6,14; Mt 16,18).

Ve Skutcích apoštolů spočívá zpočátku iniciativa skoro výlučně na Petrovi: volba Matěje, velká kázání (2,14; 3,12), uzdravení ochrnutého od narození, soud nad Ananiášem a Safírou, různé zázraky (9,32-34), křest Kornélia bez obřezání (kap. 10). Ve třech mladších evangeliích se píše o zvláštním určení Petrových: Lk 22,31-32; Mt 16,17-18; Jan 21,1-23. Kolegium apoštolů se odvozuje jistě od povolání Ježíše samotného, jak je možné ukázat na postavách Petra/Kéfase a Jidáše. Také neexistuje žádný důvod datovat křest na pozdější dobu. Prvky tvořící církev ukazují, že už pozemský Ježíš myslel na církev, i když ona – pochopitelně – se plně rozvinula teprve po Velikonocích a Letnicích.

Také Loisyova verze se nedá ospravedlňovat. I když je pravda, že církev není královstvím Božím. To nastoupí až na konci časů. Ale církev není také výsledkem přizpůsobování se průměrným požadavkům. I když v církvi vždy byly a jsou slabosti a hříchy, existovalo také vždy nejvyšší měřítko mučedníků a velkých světců. Tato úroveň nikdy neklesne. Loisyova teze přizpůsobování se průměrným požadavkům není udržitelná.

Bez církve není žádného poznání Ježíše Krista a žádného hlásání evangelia. Kánon Písma, to znamená počet a rozsah závazných spisů Starého a Nového zákona, spočívá na církevním rozhodnutí. Církev a Ježíš není možno nikdy oddělovat. Člověk ztrácí nebo získává vždycky jenom oba společně.

*Z Informationsblatt der
Priesterbruderschaft St. Petrus 2/2015
přeložil -mp-*

* Prelát prof. Dr. Anton Ziegenaus (nar. 1936) je žákem Aloise Dempfa a Lea kardinála Scheffczyka. Od r. 1977 až do r. 2004 byl profesorem dogmatiky v Augsburgu. Byl žádán, aby přednášel na univerzitách Opus Dei a vyučuje také v kněžském semináři Sv. Petra.

Věda by měla sloužit člověku a nikoli člověk vědě

Papež František 30. května přijal členy sdružení *Věda a život (Scienza e Vita)*. Tvoří je odborníci z oblasti medicíny, biologie a práva, kteří brání posvátnost předávání lidského života ve společnosti a jejichž míněním se při referendu v roce 2005 řídila velká většina občanů (74 %), kteří se zdrželi hlasování, ve kterém měli pomoci sofistikovaných otázek rozhodovat o tom, zda embrya mají lidskou důstojnost anebo zda jsou pouhým materiálem. Přibližně 400 členům italského sdružení *Věda a život* Petrův nástupce řekl:

„Při obraně člověka se soustředíte na dvě zásadní činnosti: vycházet k setkání a setkat se k poskytnutí opory. Tento pohyb směrem k periferiím vychází ze středu, ve kterém je Kristus. Odtud se zaměřujete na nejrůznější situace lidského života.“

„Zázrak života,“ řekl dále papež, „vždycky způsobuje krizi jakékoli formě vědecké domyšlivosti a vrací primát užasu a krásy.“

„Kristus je světlem člověka a světa, svítí na cestu, aby věda vždycky sloužila životu. Pokud se na toto světlo nebere zřetel, vědění ztrácí kontakt se životem a stává se neplodným. Neustále proto vzhlížejte k posvátnosti každého člověka, aby věda opravdu sloužila člověku a nikoli člověk vědě.“

„Vědecká reflexe používá zvětšovací sklo, aby analyzovala určité jednotlivosti,“ řekl dále Petrův nástupce. „A díky této schopnosti analyzovat zjišťujeme, že spravedlivá společnost uznává primát práva

na život od početí do přirozeného skonu. Je však třeba jít dále... Život je především dar a tato skutečnost rodí naději a budoucnost, pokud je ožívována plodnými svazky, rodinnými a sociálními vztahy, které otevírají nové perspektivy.“

„Stupeň pokroku civilizace se měří schopností opatrovat život, zejména v jeho nejkřehčích fázích, spíše než rozšířením technologických prostředků. Mluvíme-li o člověku, nezapomínejme na všechny útoky proti lidskému životu. Útokem na život je metla interrupcí. Útokem na život je ponechání našich bratří napospas smrti na lodích v mořském průlivu před Sicílií. Útokem na život je úmrtí při práci, když nejsou dodrženy bezpečnostní předpisy. Útokem na život je smrt podvýživou. Útokem na život je terorismus, válka, násilí, ale také eutanazie. Milovat život vždycky znamená starat se o druhého, mít jej rád, opatrovat a ctít jeho transcendentní důstojnost.“

Papež dále povzbudil k „vytváření nové kultury života, která bude umět sprádat sítě důvěry a vzájemnosti a nabízet horizonty pokoje, milosrdenství a sdílení. Nemějte strach navazovat plodný dialog s celým světem vědy, včetně těch, kteří se neoznačují za věřící, ale zůstávají otevření mystériu lidského života,“ řekl v závěru své promluvy papež František členům italského sdružení *Věda a život* a rozloučil se s nimi prosbou o modlitbu.

www.radiovaticana.cz

Láska Boží je vždycky věrná

Nedejte se nikdy oddělit od příčiny vašeho života, od lásky vašeho nebeského Otce. Bez této lásky mizí půda pod vašimi nohama, bez ní jste sirotky, jste bez světla a bez domova. Držte se pevně ruky věčné, nerozborné věrnosti Boží. Tento základ vás nese, protože láska Boží je vždycky věrná. V její nekonečné milosti a dobrotě zůstáváte skryti.

Otcovská dobrota Boží je tak vynikající, tak mocná. Je nejhlubším slitováním ve vroucí jednotě s něžnou, mírnou mateřskostí.

A obojí vás objímá v nikdy nekončící věrnosti. Tato věrnost vám dá snášet také spravedlnost Otcovu.

Protože ona je také láska, nikdy nekončící láska z věrné péče otcovského srdce. Vždycky je vám nablízku a vede vás moudrou a mocnou rukou k sobě nazpátek.

A to, co se zdá být trestem, je přece láska, láska vašeho nebeského Otce, která vás nikdy nepřestává hledat, také v nejtemnější dálce, aby vás vždycky zavolala domů do mírného, teplého světla své dobroty a lásky.

*Sestra Františka Marie od Ukřižované Lásky (Z knihy „Abba – Milý Otče“)
Z-sks- 18/2014 přeložil -mp-*

Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii (8)

Kapitola VIII

Mariánský život neklade překážky životu čistě kontemplativnímu; jak má být vykonáván mimo aktuální hýbání Ducha Svatého a jak byl vykonáván svatým Petrem Tomášem a dalšími svatými.

Z řečeného je patrné, že tento způsob lásky k nejsvětější Panně je vynikající, čistý a dokonalý, i když zřejmě ze zkušenosti známý jen nemnohým. Je to proto, že tento mariánský život v Marii a pro Marii a zároveň božský život v Bohu a pro Boha, jak se zdá, je vlastní a udílí se ze zvláštní přízně pouze těm, kdo Marii jedinečným způsobem milují, a jejím nejdražším synům, jež si ona sama k tomu zvláště vyvolila.

Jsou někteří, a to i usilující o nejvyšší dokonalost, kdo tento mariánský život v Marii a pro Marii málo vychutná-

vají a zakoušejí, nebo ho nevychutnávají a nezakoušejí vůbec. Kéž ho nepodceňují a neposuzují jako duchovní život zatím nedokonalý, vlastní pouhým začátečníkům či pokročilým, a kéž ho nevidí jako něco protikladného jednoduchosti, sebezáporu a odpoutanosti od tvorů, a proto dosud vzdáleného od dokonalosti! Spíše je třeba, aby věděli, že mariánský život může být velmi dobře v souladu s životem božským, aniž by mu působil jakoukoliv překážku, jak jsme to řekli a vyložili výše. Tento mariánský život dokonce naopak velmi napomáhá a prospívá tomu, aby Bůh ráčil v duši působit.

Všechno se má dít ve vhodný čas. Proto mimo ono aktuální hýbání či působení Ducha Svatého není vhodné násilně a hrubě nutit ducha, aby se něčím takovým zabýval, ale stačí, aby láskyplně hleděl na milovanou Matku a milo-

val ji zralým způsobem, dokud se ona sama neuráčí vlít do duše onoho ducha mariánského života. Když duše spojené s Bohem jsou milovanou Matkou přitahovány a takřka vedeny za ruku k tomuto vyššímu stupni dokonalosti, tehdy ze zkušenosti poznávají, že je pravdivé, co se zde píše o mariánském životě v Marii a pro Marii.

Pak se nezdá být něčím zvláštním, že svatý Petr Tomáš, karmelitán, měl k této přemilé Matce tak něžnou a upřímnou přichylnost, že k ní přistupoval s tak velkou láskou a důvěrou a že na ni neustále sladce pamatoval. A tak se zdálo, že na ni nemohl nikdy zapomenout a že jeho srdce se všemi svými silami bylo naplněno pamatováním na ni, jejím jasným poznáním a láskou k ní. Ať mluvil, ať jedl či pil, nebo ať konal cokoli jiného, všechno okořenil láskou k Marii a jejím nejsladším jménem, jehož otisk pak po zásluze přijal, jak se praví, do svého srdce. A tento denní zvyk nést Marii tak láskyplně ve svém srdci a následovat ji s vroucím citem lásky ho takřka rozpouštěl v Marii, sjednocoval s ní a takřka v ni přetvářel, a to pro onu velikou přeměňující lásku k ní a zároveň k Bohu. Totéž se může říci o svatém Bernardovi, který žil, jak se zdálo, z prsou naší nejdražší Matky; o blahoslaveném Josefovi z řádu svatého Norberta, který jí byl živěn; o svaté Marii Magdaléně de Pazzi a nesčetných jiných svatých, kteří vedli skutečně mariánský život bez nějaké překážky ve své kontemplaci božských skutečností nebo v sjednocující lásce s Bohem. Říci totiž, že tito svatí byli ve svých láskyplných cvičeních v Marii a ve vnitřním působení Ducha Svatého nedokonalí, se jeví jak proti zdravému rozumu, tak proti náležitě úctě k svatým, jak jsme již ukázali šířeji na jiném místě.

(Pokračování)

Z latinského originálu

*„De vita mariae-formi et mariana
in Maria propter Mariam“*

*(Antverpiae: typis Marcelli Parys, 1671)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

„Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčeni, ale nic jí to nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neuduhy vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvělá – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou prav-

du. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neuduhy!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, ale spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talítha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče hned vstalo a chodilo, bylo jí totiž dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali jíst.

Setkat se s Bohem v neklidu doby

Velká výzva křesťanství spočívá v tom, že svůj život neoddělujeme od své víry, nýbrž že jej s ní spojujeme.

Nemůžeme zapírat, že dnešní doba se vyznačuje velkým neklidem. Pro mnoho lidí představuje alternativu k práci jen ještě rozptýlení. Buďto člověk pracuje, nebo se baví. V současnosti nás dostihnou média zvoucí k zábavě dokonce na nejosamělejších a nejdlehlších místech světa. Kdo zná jako alternativu k práci jenom rozptýlení, tomu hrozí, že jeho kontemplativní, rozjímavý život se ve víru aktivity zcela udusí. Kontemplace je přesný protiklad rozptýlení: usebrání. Nebo by se mohlo říci také soustředění se na podstatné. Rozjímavý člověk je zaměřen na to, co je opravdu důležité, na svůj poslední cíl, na Boha.

Kontemplace je tím, co dává kvasu sílu, aby všechno prokvasil. Můžeme být pro svět kvasem jenom tehdy, necháme-li se sami proniknout láskou Boží. Německý filosof Dietrich von Hildebrand⁽¹⁾ říká: „Opravdový křesťan si musí ve svém životě najít místo pro kontemplaci, ať to stojí, co to stojí. Nesmí se nikdy a nikde nechat vtáhnout do neklidu aktivity, v němž bez nadechnutí pospíchá od jednoho úkolu ke druhému.“

Abychom se stali kontemplativními lidmi, kteří nežijí jen tak pro nic a za nic, ale vedou život zaměřený na Boha, je nezbytné věnovat každý den určitý čas modlitbě. Každý křesťan se musí snažit o to, aby

našel cestu k hlubokému vnitřnímu životu modlitby. Naše modlitba má být přebýváním duše u Boha, ponořením se do Boží přítomnosti. V žádném případě se modlitba nemá stát pro nás jedním z úkolů mezi ostatními, který máme vyřídit.

Dietrich von Hildebrand vysvětluje ve své knize „Proměnění v Kristu“,⁽²⁾ že hluboká modlitba předpokládá vnitřní osvobození. Modlitba se nesmí zařadit do rytmu záležitostí, které se mají vyřídit. Člověk se musí uvolnit z křeči aktivity, aby mohl duši volně pozvednout k Bohu: „Všechno, co jinak nesu na ramenou, chci před Ježíšem nechat padnout – ale pak nepadá nic do prázdnoty. [...] Všechno

ny těžké starosti a všechny velké prosby, prosby vlastní i prosby milovaných duší. Neopustím je, jako bych je opustil ve svém rozptýlení, [...] když při jeho volání všechno opouštím a nechám klesnout, což neznamená odhodit, nýbrž naopak: že všechno posadím na správné místo.“

Křesťanský život bez kontemplace je jako organismus bez srdce – je mrtvý. Buďme si vědomi, že nepřítel vždycky míří na srdce. Když je srdce slabé, je celé tělo slabé. Kontemplaci, srdeční zále-

žitosti duchovního života, našemu spojení s Bohem, hrozí dnes více než kdykoliv jindy udušení v ustavičné aktivitě. Od sester Matky Terezy přišly zprávy, že si stěžovaly na množství práce s chudými a nemocnými. Zbývalo jim velmi málo času, aby se mohly ujímat velké, nezměrné nouze lidí. Na stížnost sester učinila Matka Tereza moudré rozhodnutí. Pojala úmysl posílit organismus od srdce a zavedla ve svém řádu denní hodinu rozjímání.

Opravdová kontemplace přináší jako plod ctnost zbožnosti. U zbožnosti jde o ctnost, která je dnes ve světě přímo zakázána a zesměšněna, kvůli ní je člověk více vystaven posměchu než pochvale. Je ctností, o které už Pavel píše v 2. listu Timoteovi: „Všichni, kdo chtějí v Kristu zbožně žít, budou pronásledováni.“ (2 Tim 3,12) V očích světa je zbožný člověk považován za odcizeného tomuto světu, za někoho, kdo opustil půdu skutečnosti. Fakticky je ale opak pravdou: Nikoliv zbožný, nýbrž bezbožný není v souladu se skutečností. Ctnost zbožnosti je právě tou ctností, která uskutečňuje to, co bylo uznáno za pravdu. ▶

Mírní zvítězí nad světem

► Je možné, že někdo zná největší a nejkrásnější pravdy víry, že studoval teologii a je schopen mluvit o víře na nejvyšší úrovni, ale současně nemá sílu proměnit víru v čin a žít ji. V teorii je všechno jasné, v praxi ale vládne zející prázdnota. Tomu, kdo víru sice zná, studoval ji, ale nežije ji, chybí ctnost zbožnosti. Zbožný člověk se vyznačuje tím, že jeho myšlení a konání spolu souhlasí a tvoří jednotu. Zbožnost je ctností, která vzájemně spojuje teorii a praxi, vytváří mezi nimi most.

Opravdová zbožnost nemá nic společného s pobožnůstkářstvím. Zbožný není ten, kdo je nápadný přehnanými způsoby zbožnosti a činí tak směšným sebe i jiné. To všechno nemá s pravou zbožností nic společného. František Saleský říká: „Existuje jenom jedna opravdová zbožnost, falešných a mylných hraných druhů je ale celá řada.“ A na jiném místě k tomu dodává: „Každá zbožnost, která se nedá sloučit s opravdovým povoláním člověka, je špatná.“ Člověk proniknutý opravdovou zbožností je člověkem, kterému se daří spojit svoji víru se svým životem. František Saleský říká: „Pravá zbožnost nic nezkaží. Naopak, učiní všechno dokonalým... Pravá zbožnost neškodí žádnému povolání ani žádné práci. Právě naopak, dodá jí lesku a krásy... starost o rodinu bude mírnější, láska k partnerovi opravdovější, služba vlasti věrnější a každá práce příjemnější a milejší.“

Jde o to, abychom víru stále lépe poznávali, opravdovým rozjímáním ji zvrucňovali a nakonec jako plod toho ji ctností zbožnosti proměnili v čin.

Právě v letních měsících, v době velkých prázdnin, jsou tyto myšlenky důležité. Nejenom tělo, ale také duše potřebuje zotavení. V žádném případě bychom se neměli dát svést k tomu, abychom o prázdninách vyhledávali jenom rozptýlení. Právě doba prázdnin poskytuje příležitost k tomu, abychom s celou rodinou strávili cenné dny ve vyrovnané vzájemnosti akce a kontemplace.

Každý výlet a každý společný podnik získá na hodnotě, když z něho nevyloučíme Pána Boha, ale vyhradíme mu čestné místo. Je zapotřebí víru začlenit do všedního života. Prázdninová doba poskytuje zvláštní příležitost k tomu, abychom prožili radost z víry. Velká výzva křesťanství spočívá přece právě v tom, že neod-

Mírnost je jednou z nejkrásnějších křesťanských ctností. Lidé mírní, tiší, kteří opravdově následují Krista a jsou ve všech svých aktivitách rozpálení jeho láskou – právě oni dostanou zaslíbenou zemi, věčné štěstí. Ale už na této zemi mají nezničitelnou moc: jim je vyhrazeno opravdové vítězství nad světem. To oni zbrání světla vystupují proti veškerému zlu ve světě, oni se nepřizpůsobují autonomním zákonům světa, veškerému nepřátelství čelí neporušenou, svobodnou a dobrotivou láskou.

Opravdová mírnost je svědectvím zakotvení v nadpřirozené sféře, oné opravdové svobodě, jež má svůj zdroj v trpělivé, sloužící a svět zachraňující lásce. V ní nachází svůj odraz základní zákon vítězství nad světem: za zlo neodplácet zlem, duchu tohoto světa čelit v každém ohledu něčím novým, jiným, co je vyjádřeno ve slovech Pána: „Milujte své nepřátele.“ (Mt 5,44) Opravdová mírnost je ztělesněna ve větě: „Dá-li ti někdo políček na pravou tvář, nastav mu ještě i druhou.“ (Mt 5,39) Mírnost není lhotejně snášení všech křivd, rezignace na vládu hříchu, ale stigma opravdového bojovníka Kristova, který při všem neúprosném boji proti hříchu a při veškeré horlivosti pro Boží království nikdy neustoupí z postoje vnitřní svobody, která v nás rodí pohled na Spasitele trpícího z lásky.

Toto vítězství mírného člověka nad světem vysvětluje ve své homilii na téma Pánových slov „já vás posílám jako

ovce mezi vlky“ sv. Jan Zlatoústý: „Když se vydáte na cestu, oblečte si mírnost ovce, i když zamýšlíte jít k vlkům. Tehdy totiž nejzřetelněji ukážete svoji moc, když vlci budou poraženi ovce, třebaže ovce, nacházející se uprostřed vlků, utrpěly rány od kousnutí vlků. Tyto ovce nejen nezmizí, ale promění vlky a dají jim pravou, novou přirozenost. Je mnohem větší a udivující změnit smýšlení nepřátel než je zabít. Dokud jsme ovce, zvítězíme. I kdyby se na nás vrhlo tisíc vlků, staneme se vítězi. Když se ale sami staneme vlky, prohrajeme. Tehdy nám totiž bude odňata pomoc Pastýře, který pase ne vlky, ale ovce. On od tebe odejde, protože mu nedovoluješ zjevit jeho moc. Když se ale ukážeš mírným, vítězství bude pouze jeho...“ (Sv. Jan Zlatoústý, *homilie* 34)

Ano, opravdovými vítězi nad světem budou pouze mírní lidé. To proto, že ve svém zápase o Boží království znají pouze tu zbraň, kterou Kristus vykoupil svět a přemohl naše srdce. To proto, poněvadž veškerou jinou, přirozenou zbraň od sebe odhazují a veškerému nepřátelství, všem živlům vydávají na pospas bezbranná srdce, připravená prolít krev v lásce vůči hříšníkům. Slovo pravdy, které jak meč rozděluje tělo a duši, když je vyslovuje mírný člověk, vniká jako dech lásky do nejhlubšího nitra duší. Mírným lidem bude dáno vítězství, protože ne oni sami zvítězí, nýbrž Kristus v nich a skrze ně.

Z Žródlo, 17. 4. 2011, přeložil -ram-

dělujeme svůj život od své víry, nýbrž že je spojujeme. Prožívaná víra obohacuje všechno naše konání. Dává smysl a pravou radost. Den člověka, který žije víru, získává lesk a krásu.

Využijme tedy příležitosti, abychom se o prázdninách také vnitřně posílili. Využijme příležitosti, abychom jednou zase celou rodinu nasměřovali k Bohu. Když při všem našem podnikání vyhradíme našemu Pánu čestné místo, uvidíme, že všechny naše aktivity, je jedno jakého druhu, získají na lesku a na kráse. Pán nám neodebere nic z toho, co činí život krásným a příjemným. Nebere nic, ale dává všechno!

Tak přeji vám všem, aby se nadcházející doba prázdnin stala v tomto smyslu cenným a naplněným časem stejně pro duši i pro tělo.

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 7/2014
přeložil -mp-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Dietrich von Hildebrand vyrůstal ve Florencii, studoval v Mnichově a Göttingenu a promoval u Edmunda Husserla. V 25 letech konvertoval ke katolické víře. Obrátil se rozhodně proti nacismu a komunismu.

⁽²⁾ Pokud je nám známo, v češtině kniha nevyšla. [pozn. red.]

Smysl života se ukazuje na hranici života a smrti

Existují důkazy, že když mozek člověka přestane fungovat, jeho vědomí a touhy trvají dál. Dnes již disponujeme dostatečným množstvím svědectví lidí, kteří prožili klinickou smrt, kdy lidský mozek již nefungoval. To je závažným argumentem proti materialismu, který popírá existenci nesmrtelné lidské duše. Tyto případy dokumentuje před několika lety v USA vydaná kniha *Immortality: The Other Side of Death*.

Mezi nimi je obzvláště závažné svědectví nevidomého člověka, jenž se stal obětí tragické havárie, a po opětovném získání vědomí popsal svůj zážitek: Opustil své tělo a „viděl“ všechny a všechno, co se kolem dělo, fyzicky, ačkoliv v normálním životě byl úplně slepý. Pravdivost jeho sdělení potvrdil zdravotnický personál, který se pokoušel o jeho reanimaci. Kdyby činnost mozku byla pouze produktem materiálních elektrochemických signálů, tak by nevidomý člověk nemohl nic vidět. Takových sdělení od osob od narození slepých, které ve stavu klinické smrti zakusily totéž, máme již k dispozici celou řadu. Např. 45letá Vicki Umipegová, od narození slepá, precizně popsal všechno, co se dělo, když se nacházela mimo své tělo.

G. Habermas a J. P. Moreland popisují případ ženy, u níž lékaři konstatovali definitivně smrt. Když ji vezli do márnice, ona náhle ožila a strhla ze sebe prostěradlo. Poté vypověděla, že v průběhu reanimace se nacházela nad svým tělem a všechno viděla i slyšela. Zdravotnický personál opět potvrdil stoprocentní pravdivost jejich zážitků.

35leté americké zpěvačce Pam Reynoldsové Loweryové zjistili v roce 1991 nádor na mozku. Když ji operovali, museli zchladit její tělo na teplotu 15 stupňů Celsia. Její srdce se zastavilo a encefalograf vykazoval nulovou aktivitu mozku. Po ukončení náročné operace a nabytí vědomí zpěvačka popsal, co během této uměle navozené klinické smrti zažila. Prošla temným tunelem a měla před sebou tajemné světlo. Pak zakusila teplo Boží lásky, čekali tam též na ni její zemřelí příbuzní a přátelé. Vlastní strýc ji potom „doprovodil“ k tělu, jež leželo na operačním stole.

Americký lékař van Lommel vedl rozhovory s 344 pacienty, kteří prošli klinickou smrtí a měli zážitky podobné výše po-

„Kam nás Bůh vede, nevíme. Víme jen, že nás vede.“

(Sv. Edith Steinová)

* * *

„Tvé narození, Pane, přineslo světu světlo poznání. Ti, kteří se klaněli hvězdám, se teď od hvězdy učí klanět se Tobě a poznat Tebe, Slunce vzešlé z výsosti: Pane, buď Tobě sláva!“

(Z řecké liturgie)

psaným. Van Lommel dospěl k závěru, že lze u nich konstatovat čtyři společné rysy:

- existence mimo tělo a jasné vědomí svého já;
- přehled událostí vlastního života, na nichž je vidět, jak dobré skutky a myšlenky prohlubují vztah s Bohem, a naopak zlé činy působí destruktivně;
- setkání se zemřelými příbuznými a přáteli;

*Pam Reynolds Loweryová
(1956–2010)*

d) smrt u těchto lidí po návratu zpět do tohoto života přestala budit hrůzu, větší na jich prošla vnitřní proměnou a naprávou mravů tak, jak chce Bůh.

Přesto je ale nutno konstatovat: **Rozhodujícím kritériem věrohodnosti a pravdivosti těchto zážitků z pomezí života a smrti je Kristova nauka.** Jestliže některé detaily nejsou s ní ve shodě, potom se jedná o podvodné působení zlého ducha. Nelze zapomenout, že satan má schopnost kamufláže, „opičení se“ po Pánu Bohu, ukazovat se jako „anděl světla“. Proto když se objeví v některých zážitcích osob, jež přežily klinickou smrt, relace o hinduistickém božstvu Om nebo o reinkarnaci, jedná se nepochybně o satanovu imitaci a mámení.

„Zdalo se mi, jako by se můj život přede mnou rozvinul ve formě panoramatického filmu, a každou událost doprovázelo vědomí dobra nebo zla. Nejenže jsem všechno viděl z vlastní perspektivy, ale poznal jsem i myšlenky osob angažovaných v dané události...“ takový je zlomek zprávy muže, který po srdečním infarktu prožil svoji klinickou smrt. To je velmi důležité svědectví, ale nutno vědět, že to všechno jsou pouze jakési záblesky onoho „druhé břehu“, neboť tito lidé neprožili opravdovou smrt, pouze se přiblížili k její hranici. Veškerá teologická pravda o smrti a věčném životě se nachází pouze v Písmu svatém a v nauce katolické církve.

Z Písma svatého víme, že v okamžiku smrti se všichni octneme před soudním tribunálem Kristovým, aby každý dostal svoji odměnu nebo trest za „skutky vykonané v těle, buď dobré, nebo zlé“ (srov. 2 Kor 5,10). Jediným kritériem, podle něhož nás Kristus bude v okamžiku smrti soudit, je láska. Život na zemi je tedy pro každého člověka dobou neopakovatelného a definitivního dozrání k věčné lásce v nebi, nebo v tom horším případě degenerace a kráčení ve směru lidského života: ten první mu dal Trojjediný Bůh, ten druhý si určuje člověk sám. Máme možnost volby, volme proto správně, tj. Boží lásku, nikoli její opak.

*Z Miłujcie się! 4/2013
volně přeložil -rm-*

Cesta k plnosti pravdy (1)

Janne Haaland Matlaryová se obrátila a stala se katoličkou, protože vytrvale a upřímně hledala pravdu. Příběh jejího obrácení a dozrávání ve víře je světlem pro ty, kteří stále hledají, a vybízí, aby se nikdy nedali odradit.

Janne Haaland Matlaryová je profesorkou společenských věd na univerzitě v Oslu, členkou Paapežské rady pro rodinu. V letech 1997–2000 zastávala funkci norské viceministryně zahraničí.

Dětství

Janne se narodila v roce 1957 v malém přímořském městečku na jihu Norska. Jeho obyvatelé byli rybáři, námořníci, rejdaři. Hodně z nich přišlo v mořských vlnách o život. Zažívali moc mořského živlu, vyznačovali se prostou, silnou vírou, kterou projevovali veřejně. Byli to puritáni a denně četli Písmo svaté.

Janne byla jedináček. Ve škole se jí velice dařilo. Ráda četla – stejně jako její rodiče se po večerech nořila do četby nejrůznějších knížek. Od dětství toužila po plnosti štěstí, měla ráda přírodu, bavilo ji vyplouvat v loďce na moře a lovit ryby, věnovala se plavání, plachtění a horolezectví.

Ve škole měli vynikající učitele, kteří nejenom že dětem předávali znalosti, ale učili je rovněž, jak vytvářet svůj charakter. Četba největších děl klasiků evropské literatury byla povinná. Janne vnímala existenci duchovních hloubek v postoji velkých evropských literárních postav, v ryzosti jejich charakteru, v nesobectvě, čisté lásce, která nikdy netolerovala

zlo a vždycky se stavěla za dobro. Ve vyučovacích hodinách učitelé s dětmi podrobně rozebírali ctnosti i charakterové nedostatky hrdinů zkoumaných knížek. Tímto způsobem se děti učily altruismu, odlišování dobra od zla, překonávání sobectví i jiných charakterových vad a učily se v sobě pěstovat ctnosti. Už od první třídy základní školy se měly děti každý týden povinně naučit zpaměti jeden žalm z Bible. Učily se také hodně o životě Ježíše Krista i o Bibli.

V době dorůstání Janne prožila krizi víry. Během pobytu na zimních prázdninách s náboženskou skupinou protestantské mládeže se rozhodně bránila věroučnému „vymývání mozku“. Společně s kamarádkou utíkaly do hor, aby mohly volně dýchat v čisté přírodě. Od té doby se Janne držela daleko od všech náboženských skupin ve svém městě.

Doba studií

Janne bylo 19 let, když ukončila lyceum. Získala tehdy roční stipendium na studia v USA. Považovala se za agnostičku, v některých obdobích se prohlašovala za ateistku. Pociťovala nechuť ke křesťanům, myslela si, že v převážné většině to jsou pokrytci nebo naivní zaostalci. Po letech přiznala: „Obrácení ke křesťanství byla poslední věc, kterou bych si dokázala ve svém životě představit.“

V USA začala studovat filosofii na luteránské Augsburg College. Velmi ji zajímaly otázky týkající se původu člověka, existence Boha, možnosti poznání objektivní pravdy. Studovala klasickou filosofii Platonovu, Aristotelovu a středověkou filosofii svatého Bonaventury, svatého Tomáše Akvinského.

Profesor Richard McKeon, který Janne uváděl v hájemství filosofie a měl na ni veliký vliv, byl katolík. Poukazoval na logickou krásu tomismu a scholastiky, avšak každodenní prožívání křesťanství ho nezajímalo.

První rok studií byl pro Janne dobou objevování bohatství filosofického myšlení, pronikání ke křesťanským kořenům evropské civilizace.

Po ročním pobytu v USA se Janne vrátila do Osla, aby mohla studovat politickou filosofii na zdejší univerzitě. Studovala tam jenom rok, poněvadž znovu dostala stipendium na dva roky k pokračování na studiích v USA. K závěrečnému roku a psaní diplomové práce se vrátila do Osla.

Už tehdy Janne nepřijímala rozdíl mezi politikou a etikou. Byla přesvědčena, že politika se musí opírat o neporušitelný morální základ, protože existují neměnné morální normy, jež definují dobro a zlo, které nemůže změnit žádná parlamentní většina. Janne odmítala morální relativismus a subjektivismus, byla přesvědčena, že existuje objektivní pravda, která všechny zavazuje, a hlavním cílem vědy je její hledání.

Od rozumu k víře

Po návratu do Osla na poslední rok studia se Janne dozvěděla, že tam působí katolický kněz z dominikánského řádu, který pochází z Francie, a že je to odborník na teologii svatého Tomáše Akvinského. Janne s ním hned navázala kontakt a jeden a půl roku k němu jednou týdně přicházela na individuální výuku; rychle se stala jeho nejzdatnější žákyní. Poněvadž filosofii svatého Tomáše není možné oddělit od teologie, jejich rozhovory se brzy změnilly v rozmluvy o katolické víře.

V té době zašla Janne ze zvědavosti na mši svatou v katolickém kostele a liturgie ji uchvátila. Začala na mše svaté přicházet pravidelně, protože tam vnímala tajemnou přítomnost Boží lásky. Pomalu se začínala

► zbavovat předsudku, že katolictví je pouze pro lidi zaostalé a naivní. Namlouvala si však, že jí se katolická církev netýká.

Na jednom z pravidelných setkání s otcem dominikánem Janne uslyšela otázku, zda se nechce stát katoličkou. Odpověděla, že jí to nezajímá, protože je agnostička a ztotožňuje se pouze s racionálním filosofickým systémem svatého Tomáše Akvinského. Ovšem ta položená otázka ji velice znepokojila, ačkoliv se za křesťanku nepovažovala, natož aby měla úmysl se jí stát. Líbila se jí hudba, kultura a etický systém katolické církve, ale vůbec jí nenapadlo, že by se měla stát katoličkou. Dominikánova otázka jí ale nenechávala klidnou. Za každou cenu si chtěla zachovat nezávislost a svobodu. Proč ji tedy ta otázka tak znepokojovala? Teprve po jisté době porozuměla, že zde šlo o osobu Ježíše Krista. O několik měsíců později, ani nevěděla proč, začala uvažovat o Ježíšovi jako o reálně žijící osobě, která je jí nejbližší. Janne porozuměla, že křesťanství není filosofický systém ani komplet morálních pravidel, ale sám Ježíš Kristus, který žije, učí a uzdravuje stejně jako před dvěma tisíci lety. Pán Ježíš jí dal poznat, že je skutečně přítomný v Eucharistii a že ji miluje, a ona Jím byla uchválena. Pochopila, že nejdůležitější věc v jejím životě je navázání osobního spojení lásky s Ježíšem.

Janne pravidelně chodila na nedělní mše svaté, poněvadž tam zakoušela skutečnou, osobní Ježíšovu přítomnost. Zkušenosti nejprostší a zároveň nejtěžší, týkající se posledního smyslu života. Zakoušení živé přítomnosti Ježíše vedlo k tomu, že Janne se zamilovala do Něho a zároveň do církve, která je jeho mystickým tělem. Zamilovaná Janne začala všem vyprávět o Ježíšovi a jeho církvi, nemohla se dočkat nedělní mše svaté. Ježíš Kristus se pro ni stal plamenem, který se v určité době vzněcoval v jejím srdci a vyzýval ji, aby se s Ním sjednotila v lásce. To pro ni byl zcela nový prožitek radosti čisté lásky, kterou jí Ježíš obdarovával. Začala věnovat hodně času četbě příběhů různých obrácení a mystickým dílům svatého Jana od Kříže a svaté Terezie z Avily. Rozhodnutí pro vstup do katolické církve bylo pro Janne nesmírně těžké. V Norsku jsou katolici bráni jako cizí těleso, veškeré protikatolické předsudky z doby reformace tam stále přetrvávají.

Janne Haaland Matlaryová

Celé Norsko je silně antikatelické a Janne se obávala negativní reakce svých rodičů a přátel, až se dozví o jejím obrácení.

Koperníkovský převrat

Ve svém zápisníku z té doby Janne píše, že se jí podařil objev o rozměrech koperníkovské revoluce: „Dnes jsem porozuměla, že v konsekrované Hostii je objektivní skutečnost, nezávislá na mém mínění nebo na tom, zda věřím, či ne. Když katolici mluví o skutečné přítomnosti, vyjadřují přesvědčení, že Kristus je přítomný v podobě chleba a vína, které se po proměňování knězem stávají Kristovým Tělem a Krví. Je to největší tajemství víry, ústřední bod mše svaté a klíč k porozumění katolické nauky o svátostech.“

Skutečná Ježíšova přítomnost v podobách chleba a vína je středem katolické nauky. Je to objektivní skutečnost, nezávislá na tom, zda někdo věří v její existenci, nebo ne. To odhalení Janne zastavovalo dech. Hledala smysl života v antické filosofii, v metafyzice, hledala pravdu, spravedlnost, dobro a krásu. Nyní přišla na to, že to všechno, co hledala, je v osobě Ježíše Krista, pravého Boha, který se stal pravým člověkem a je skutečně přítomný v Eucharistii. Pochopila, že středem vesmíru není člověk, ale Bůh, který objektivně existuje. To bylo pro Janne nejdůležitější a nejradostnější odhalení: **existuje objektivní Pravda, která je Lásky, a je možné ji najít a poznat v osobě Ježíše Krista, přítomného v Eucharistii.** Existuje Boží pořádek, smysl a cíl života, nezávisle na pohledu člověka a jeho omezeních.

Janne pochopila, že reálnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii neodhalíme četbou knih nebo cestou rozumování. Přijetí této pravdy je milost, je to dar zadarmo obdrženy, ale aby ho člověk přijal, musí na sebe vzít obtíže jeho hledání.

Účast na mši svaté neměla pro Janne takovou přitažlivost proto, že tam nacházela pěknou liturgii, zajímavá kázání a hudbu, ale proto, že tam zažívala přítomnost Krista, který ji zahrnoval svojí láskou. Když stála před svatostánkem, kde se uchovávají konsekrované hostie, Janne věděla, že opravdová láska a konečný smysl lidského života se nacházejí právě tam. Chodila na mše svaté jako zamilovaná na setkání s milovanou Osobou.

Koncem roku 1981 Janne napsala dopis do Vatikánu, v němž informovala o tom, že uvažuje o vstupu do katolické církve, ale chtěla by nejdřív více poznat papeže. Rychlá odpověď ji zaskočila. Prefekt papežského domu ji ujistil, že až přijede do Říma, bude se moci osobně setkat s Janem Pavlem II., jen o příjezdu musí včas informovat.

Janne se vydala do Říma společně se svými rodiči, kteří byli proti jejímu vstupu do katolické církve. Nejvíce se proti tomu stavěla její matka.

Katolická církev byla v Norsku legalizována roku 1884, když se obrátil značný počet norských spisovatelů a intelektuálů. Nejčastěji se s katolickou církví seznamovali během studií v Itálii nebo ve Francii. Ovšem až dodnes v Norsku vládne přesvědčení, že katolíkem může být jenom cizinec. Katolickou církev v Norsku tvoří většinou emigranti. Je to společenství, které mělo v roce 2000 kolem 40 000 věřících, z toho asi 12 000 rodilých Norů.

Na audienci s Janem Pavlem II. se Janne vypravila s rodiči 2. prosince 1981.

Setkání s papežem na ně úžasně zapůsobilo, pociťovali vroucnost Jeho Svátosti. Po návratu do Norska se Janne začala bezprostředně připravovat na vstup do společenství katolické církve. Slavnostní akt se odehrál na Velikonocích roku 1982. Janne měla 25 let a byla zamilovaná do Krista žijícího, učícího a odpouštějícího všechny hříchy v katolické církvi.

(Pokračování)

Z Mitujcie się! 1/2015 přeložila -vv-

Propagandou proti církvi (15)

Smíchat pravdu se lží

Protikatolická propaganda německého národního socialismu v kontextu agresivní politiky III. německé říše vůči Polsku nabrala obzvláštní sílu. Když se na jaře 1939 zároveň se stále agresivnějším Hitlerovým domáháním se splnění jeho požadavků vůči Polsku (vedoucích celkem vzato k pokusu podřídit si Polsko bez jediného výstřelu) zostrila v Německu rovněž antipolská propaganda, stalo se její součástí obviňování katolické církve v Polsku z podpory „polského nacionalismu“.

Nacističtí propagandisté vedení J. Goebbelsem, na slovo vzatým expertem v oboru dezinformace a manipulace, si uvědomovali zcela jasně, že z hlediska propagandistického sdělení je dobré míchat lež s pravdou; jasně je, že v „odpovídajícím“ poměru.

Několik měsíců před propuknutím 2. světové války vyšla v Německu kniha Petera Esche s názvem *Polen kreuz und quer. Blicke hinter die Kulissen* (Polsko křížem krážem. Pohlédnutí za kulisy). Byla to reportáž z autorovy cesty Polskem a představovala vynikající příklad propagandistického útoku na polskou církev a na polský katolicismus.

Z jedné strany Esch píše úplnou pravdu, že „pro Poláky je katolicismus totožný s příslušností k polské národnosti. Na polském území byl katolicismus konec konců zbraní v boji polského národa za svobodu proti uchvatitelům.“ Na druhé straně zase vyvozuje nepravdivé tvrzení, že „úloha katolického duchovenstva v rozvoji polského nacionalismu a polské národní ideje má staletou historii“ a že „není možné pochopit Polsko a jeho nacionalismus, pokud neuznáme význam, jaký pro ně má katolická církev“.

Dezinformační snaha zde spočívá ve smíchání nejenom pravdy a falšování, ale v případě toho druhého máme co do činění s pomícháním dvou pojmů – patriotismu a nacionalismu. Skutečně, v případě rozvoje polského patriotismu je role katolické církve (od doby středověku) těžko ocenitelná. Naprosto jinak vypadá tento problém ve vztahu k nacionalismu, který církev v Polsku (ani v žádné jiné zemi) ne-

podporovala, ale zavrhovala. V meziválečném Polsku, které Esch navštívil, si toho ale nepovšiml: ne že se církev sblížovala s nacionalismem, ale nacionalistická hnutí se sblížovala s církví, při čemž ztrácela svůj prvotní společenský darwinismus (tj. pravidlo, že v mezinárodních vztazích „přežije pouze silnější“) a odmítala ideu „národní etiky“ (tj. ideu, že ve vztazích mezi jednotlivými lidmi platí jiné etické zásady než v mezinárodních vztazích).

Co uviděl nacističtí na Jasně Hoře?

Německý propagandista obrátil zvláště pozornost na význam Jasných Hor pro Polsko a pro polský katolicismus. Zázračný obraz Černé Madony pro něj není ničím jiným než „symbolem polského nacionalismu“: „Zobrazení Černé Matky Boží, Královny Koruny polské, je dnes symbolem toho ve své podobě jediného spojení mezi katolickou vírou a polským nacionalismem, jemuž chybí ten střízlivý pocit skutečnosti, a místo toho staví fatalistickou víru a temný mýtus.“

„Fatalistická víra“ a „temný mýtus“ – takovýmto způsobem přijímal stáletou duchovní spojitost Poláků s Jasnou Horou, s místem, kde – jak říkal svatý Jan Pavel II. – „tluče srdce národa v srdci Matky“.

To proto přece bylo vyobrazení Matky Boží Čenstochovské po staletí umístováno na polských vojenských praporech, což pro německého autora bylo zase důkazem pro to, že Černá Madona má spojení se zmíněným polským nacionalismem. Ostatně – jak dodával P. Esch – „vesničtí chlapci (...) slepě věří v zázračnou moc toho obrázku, ačkoliv za jistých válečných okolností naprosto zklamal“.

Zde se dostáváme k dalšímu rysu propagandistického pojetí polského katolicismu německými národními socialisty, jakým byl výsměch a pokus zošklivit Polákům pro ně nejsvětější věci. V tomto světle je třeba vnímat úvahu německého reportéra-propagandisty, že „se zdá, že ten Zázračný obrázek, symbol polského nacionalismu, se nehodí jako zbraň proti všem nepřítelům“. Dále P. Esch pohrdavě vyvozoval, že „Matka Boží Čenstochovská neměla nic proti“, když na Jasnou Horu v roce 1793 vstoupila pruská vojska a o dvacet let později (1813) vojska ruská.

Je třeba si povšimnout, že němečtí národní socialisté si vlastně vybrali Matku Boží z Jasných Hor jako cíl svých obzvláště ohavných útoků. Několik let před vydáním knížky P. Esche, a tedy ještě v době krátce trvajícího „uvolnění“ v německo-polských vztazích, se v nacistickém tisku v Německu psalo o Černé Madoně, že „je něčím přechodným mezi černoškou a Mongolkou“.

Přehlídka vojsk v Poznani, listopad 1939

► Také v čase 2. světové války, během německé okupace Polska, si vládci III. říše uvědomovali význam, jaký má pro Poláky Královna z Jasné Hory. Hans Frank, představitel hitlerovské okupační správy v Generálním gouvernementu, během porady se svými nejbližšími spolupracovníky konané 2. března roku 1940 tvrdil: „Jsem také tak moudrý a vím, že flandáci jsou našimi nepřáteli na život a na smrt. (...) Církev byla v záloze jako poslední prostředek polského nacionalismu, pokud byly ještě k dispozici jiné prostředky působení. Církev je pro polské myšlení ústředním shromaždištěm, které stále vyznačuje i v mlčení a plní tím funkci jakoby věčného světla. Kdyby pro Polsko všechna světla zhasla, tak tehdy by stále ještě byla Svata z Čenstochové a církev (...). Katolictví totiž v té zemi není žádným vyznáním, ale životní nutností.“

Strašlivé důsledky bojujícího antikatalicizmu

S takovým postojem od základu antikatalickým přicházeli v roce 1939 do Polska lidé odpovědní za podobu německé okupační politiky. Kromě výše citovaného H. Franka zaujímal mezi nimi přední místo Arthur Greiser, který byl představitelem německé okupační administrativy ve Velkopolsku připojeném k Říši (odtud název „Země Warty“, aby se vyhnuli jakékoliv zmínce o Polsku; německy se totiž Velkopolsko řekne „Grosspolen“).

Greiser se považoval za „příkladného nacistu“, a proto chtěl z Velkopolska udělat „pokusné pole národního socialismu“. Mezi jinými „příkladnými“ činy – likvidace polských elit, vyhánění Poláků z jejich půdy a bydlišť, masová německá kolonizace, likvidace Židů – přední místo v Greiserově politice zaujímal antikatalicizmus.

Je třeba se zmínit, že velitel německé okupační moci ve Velkopolsku oficiálně ohlásil svoji apostazi od církve (tzv. vystoupení z církve, v jeho případě z církve evangelické) ještě před rokem 1939. K tomu se u něho přidávalo nacistickou propagandou zformulované přesvědčení (viz výše) o spojení mezi „polským nacionalismem“ a katolicismem.

Jako „příkladný nacistu“ Greiser během své návštěvy v Kielu v roce 1942 prohlašoval: „Z historie vám je známo,

že polský katolický klérus byl vždycky bojovníkem nejzaťatějšího boje proti národu německému. Bylo to smrtelným hříchem staré pruské administrativy a pruského státu, že nejenom nezbrzdily působnost polského katolického kléru, ale přesně naopak, daly mu do rukou zbraň proti nám. (...) Tento klérus byl tak dlouho neutrální, jak dlouho se nejednalo o něco anti-německého.“

Takové ideje měly strašlivé důsledky pro polskou církev za německé okupace. Likvidace katolické církve na polských územích pod německou okupační správou patřila totiž jakoby ve dvou liniích mezi priority v programu „Uspořádání německého Východu“. Byl ničen totiž nejenom ideologický nepřítel (byl identifikován národně socialistickou ideologií už dlouho před rokem 1939), ale také podpora polské národnosti na územích urče-

ných k úplné germanizaci. Polské katolické duchovenstvo patřilo – z úhlu pohledu německé vlády – k těm skupinám, které Hitlerův dekret ze 7. října 1939 „o posílení německosti“ odsuzoval k vyřazení pro „škodlivý vliv“ na bezpečnost německé říše a německého národa.

Katoličtí kněží – vedle dalších představitelů polských elit politických a intelektuálních – patřili k hlavním obětem Němci vedené operace „Tannenberg“ hned po vstupu německých vojsk na polské území. V polovině října roku 1939 také začalo první odvázení polských kněží do koncentračních táborů organizované německou okupační mocí ve Velkopolsku přivtěleném k Říši.

(Pokračování)

Z Mihujcie się! 1/2015 přeložila -vv-

Rodina a nemoc - pokračování katecheze ze str. 2

evangelní epizodu s kananejskou ženou. (srov. Mt 15,21–28) Byla to pohanka, nepatřila k izraelskému lidu, ale úpěnlivě prosila Ježíše, aby uzdravil její dceru. Ježíš, aby vyzkoušel její víru, odpověděl jí nejprve stroze: „Nemohu, jsem poslán jen k izraelským ovcím.“ Žena se však nevzdává, maminka, která žádá o pomoc pro svoje dítě, se nevzdává nikdy; všichni víme, jak maminky bojují za svoje děti. Tato žena tedy odpovídá: „I psi se živí kousky, které padají ze stolu jejich pánů“, jako by chtěla říci, aby s ní jednal alespoň takto. A proto jí Ježíš řekl: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ.“ (Mt 15,28)

Během nemoci také v rodině vyvstávají těžkosti v důsledku lidských slabostí. V nemoci však síla rodinných vazeb obvykle narůstá. A myslím, že je velice důležité vychovávat děti již od malička k solidaritě v době nemoci. Výchova, která odhlíží od vnímavosti pro lidskou nemoc, působí vyprahlost srdce. A způsobuje „necitlivost“ dětí k utrpení druhých, takže jsou neschopné vyrovnat se s utrpením a žít hraniční zkušenost. Kolikrát jen vidíme, jak do práce přichází muž či že-

na s unaveným výrazem ve tváři, a když se zeptáme, co se děje, odpoví: „Máme nemocné dítě, babičku, dědečka.“ A den začíná prací. Toto je hrdinství, hrdinství rodin. Je to skryté hrdinství, prokazované s něhou a odvahou, když doma někdo onemocní.

Oslabení a strádání našich nejdražších a nejposvátnějších citů může být pro naše děti a vnuky školou života. Je důležité vychovávat děti a vnuky k pochopení této rodinné blízkosti v nemoci. A stane se tak, pokud je nemoc provázena modlitbou, citlivou blízkostí a starostlivou péčí příbuzných. Křesťanské společenství ví dobře, že je-li rodina zkoušena nemocí, nesmí být ponechána o samotě. A je třeba děkovat Pánu za ony krásné zkušenosti církevního bratrství, které pomáhá rodinám překonat obtížnou chvíli bolesti a utrpení. Tato křesťanská blízkost, od rodiny k rodině, je pro farnost opravdovým pokladem. Je to poklad moudrosti, který rodinám pomáhá v obtížných chvílích a umožňuje chápat Boží království lépe než spousta přednášek! Jsou to Boží pohlazení.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Pondělí 29. 6. 2015

6:05 Vatican magazine (821. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Léta letí k andělům (61. díl): Jiří Sláma 7:00 Harfa Noemova 7:25 Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini 8:00 Pan profesor 8:20 Organ v nebi 8:50 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 9:10 Přejeme si ... 9:30 Mše sv. ze slavnosti sv. apoštolů Petra a Pavla z Vatikánské baziliky [L] 11:35 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 11:40 Od slunéčka do tmy: Ondra a Kuba 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:10 Quanti Minoris na Dostavníku 2012 12:30 Na jedné lodi (9. díl) 13:35 Vatican magazine (821. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti 14:35 Noční univerzita: Viola a Augustin Svobodovi – Může věřit celá rodina? 15:35 V souvislostech (104. díl) 16:00 Naše Prémonté 17:05 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 17:35 Salesiánský magazín [P] 18:00 Krasohled (17. díl) [P] 18:30 Od slunéčka do tmy: Vlk a liška 18:40 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 18:45 Vezmi a čti 19:05 O návratu k levočské pouti 2014 a pozvání na pouť 2015 19:25 Přejeme si ... 19:40 Zprávy z Věčného města: 29. 6. 2015 [P] 20:00 Klapka s ... (106. díl) [P] 21:25 Na koberečku – Speciál s Malým princem 21:35 Terra Santa News: 24. 6. 2015 22:00 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život mistra Jana Husa (2. část) 23:30 Vatican magazine (821. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: Rok zasvěceného života.

Úterý 30. 6. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 29. 6. 2015 6:15 Outdoor Films s Radkem Klimešem – Ochrana divokých zvířat 7:50 Pod lampou 10:00 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život mistra Jana Husa (2. část) 11:30 Zprávy z Věčného města: 29. 6. 2015 11:40 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 11:45 Od slunéčka do tmy: Vlk a liška 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Vatican magazine (821. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:50 Ars Vaticana (28. díl) 13:00 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 13:10 Harfa Noemova 13:40 Co je dobré vědět, když... 14:25 Kulatý stůl: Rok zasvěceného života 16:00 Salesiánský magazín 16:15 Přejeme si ... 16:35 Dopisy z rovníku 17:15 Nágáland – Domorodci a víra 17:40 Léta letí k andělům (61. díl): Jiří Sláma 18:00 Noeland (22. díl) 18:25 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 18:30 Od slunéčka do tmy: Odraný kůň [P] 18:45 Plnou parou do srdce Beskyd 19:20 Budu pomáhat: Portus Praha 19:25 Drslavice 19:35 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2015 [P] 20:00 Na pořadu rodina – Rodina a politika [L] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Přejeme si ... 21:40 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2015 22:00 P. S. 22:10 Zprávy z Věčného města: 29. 6. 2015 22:20 Můj Bůh a Walter: Ateismus 22:40 Otec Karel Tinka, SDB 23:00 Terra Santa News: 24. 6. 2015 23:25 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (115. díl).

Středa 1. 7. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2015 6:20 Noční univerzita: Viola a Augustin Svobodovi – Může věřit celá rodina? 7:25 Ars Vaticana (28. díl) 7:35 Templetonova cena: Mysl a duch 8:35 Zprávy z Věčného města: 29. 6. 2015 8:50 Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti 9:50 Institut Bearzi v Udine 10:05 Budu pomáhat: Portus Praha 10:10 O návratu k levočské pouti 2014 a pozvání na pouť 2015 10:35 Buon giorno s Františkem 11:35 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 11:40 Od slunéčka do tmy: Odraný kůň 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepce [L] 12:45 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

v pralese 13:05 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 13:20 Klapka s ... (106. díl) 14:45 Řeckokatolický magazín [P] 15:00 Na koberečku – Speciál s Malým princem 15:10 Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan 15:25 Krasohled (17. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2015 16:15 Ut intelligam corde – Porozumět srdcem 16:40 Salesiánský magazín 16:55 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 17:15 Poslány sloužit 17:50 Zprávy z Věčného města: 29. 6. 2015 18:00 Vatican magazine (821. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Od slunéčka do tmy: Podbálovský hashrman 18:45 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 18:50 Skanzen Březno a Isarno 19:15 Terra Santa News: 1. 7. 2015 [P] 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Jde o život (1. díl): Hlavně chtit odvázně a moc 21:40 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 22:05 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život mistra Jana Husa (2. část) [P] 23:30 Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti 0:00 Večer chval [P].

Čtvrtek 2. 7. 2015

6:05 Vezmi a čti 6:20 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 6:45 Nágáland – Domorodci a víra 7:10 Dopisy z rovníku 7:50 Terra Santa News: 1. 7. 2015 8:10 Charita ve středu (14. díl) 9:15 Vatican magazine (821. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 9:50 Kulatý stůl: Rok zasvěceného života 11:20 Přejeme si ... 11:35 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 11:40 Od slunéčka do tmy: Podbálovský hashrman 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Koncert sborů základních a středních církevních škol z přehlídky v Odrách 13:25 Klapka s ... (106. díl) 14:45 Noeland (22. díl) 15:10 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 15:20 Krasohled (17. díl) 15:55 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2015 16:10 Outdoor Films s Radkem Klimešem – Ochrana divokých zvířat 17:45 Harfa Noemova 18:10 Ars Vaticana (29. díl) 18:25 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 18:30 Od slunéčka do tmy: Tisúvek 18:40 Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené 19:15 Přejeme si ... 19:30 Budu pomáhat: Tamtamy, o.p.s. [P] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2015 [P] 20:00 Jak potkávat svět – se zástupci skupiny HUKL 21:25 Putování po evropských kláštřech: Modré sestry – o služebnosti a vedení [P] 22:05 Pod lampou [P] 0:15 Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2015 0:30 P. S. 0:40 O návratu k levočské pouti 2014 a pozvání na pouť 2015.

Pátek 3. 7. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2015 6:20 Krasohled (17. díl) 6:55 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 7:15 Útulek svatého Juana Diega 7:35 Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti 8:00 Salesiánský magazín 8:20 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život mistra Jana Husa (2. část) 9:45 Na koberečku – Speciál s Malým princem 10:00 Klapka s ... (106. díl) 11:25 Lásky a múzy Williama Schifera 11:35 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 11:40 Od slunéčka do tmy: Tisúvek 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ars Vaticana

(29. díl) 12:15 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 13:00 Přejeme si ... 13:15 O návratu k levočské pouti 2014 a pozvání na pouť 2015 13:40 Quanti Minoris na Dostavníku 2012 14:05 Templetonova cena: Mysl a duch 15:05 Vezmi a čti 15:20 Andělka 16:05 Na pořadu rodina – Rodina a politika 17:10 Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2015 17:25 Don Rua – nástupce 18:00 Mše svatá z Terchové /SK/ [L] 19:05 Putování po evropských kláštřech: Modré sestry – o služebnosti a vedení 19:40 Zprávy z Věčného města: 3. 7. 2015 [P] 20:00 Příběh o Žofii [P] 20:45 Outdoor Films s Radkem Klimešem – Ochrana divokých zvířat 22:20 Přejeme si ... 22:35 Na koberečku – Speciál s Malým princem 22:45 Velké ticho v Poličanech 23:10 Skryté poklady: Olga 23:40 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 0:05 Harfa Noemova 0:30 Krajané z Gerniku.

Sobota 4. 7. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 3. 7. 2015 6:15 Velké ticho v Poličanech 6:35 Dobrý pastýř: Mons. Marcelo Palentini 7:05 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 7:25 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 7:50 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 8:00 Noeland (22. díl) 8:25 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 8:30 Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené 9:00 Krasohled (17. díl) 9:35 CSA Třešť 2014: modlitba, slovo na den, přednáška 11:40 Řeckokatolický magazín 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 2. 7. 2015 12:25 Přejeme si ... 12:40 Zprávy z Věčného města: 3. 7. 2015 12:50 Dopisy z rovníku 13:35 Terra Santa News: 1. 7. 2015 14:00 Rožnovské slavnosti 2015: Slavnostní zahájení [L] 14:10 Rožnovské slavnosti 2015: Kdo vyskočí, ten je chlap! [L] 16:05 Pod lampou 18:15 Camino de Santiago 18:25 Sedmihlášky – Má matička pořád repce 18:30 Od slunéčka do tmy: Poklad na Matinkách 18:40 Děti Haiti 18:55 Budu pomáhat: Tamtamy, o.p.s. 19:00 Quanti Minoris na Dostavníku 2012 19:20 Zprávy z Věčného města: 3. 7. 2015 19:30 V souvislostech (105. díl) [P] 20:00 Hlubinami vesmíru [P] 20:45 V pohorách po horách – Radhošť 21:00 Rožnovské slavnosti 2015: Museum vivum aneb Živé muzeum [L] 22:10 Na pořadu rodina – Rodina a politika 23:15 Jak si mě našel Antonín z Padovy 0:00 Noční univerzita: Viola a Augustin Svobodovi – Může věřit celá rodina?

Neděle 5. 7. 2015

6:15 Dopisy z rovníku 7:00 Jak potkávat svět – se zástupci skupiny HUKL 8:25 Ars Vaticana (29. díl) 8:35 Na jedné lodi (9. díl) 9:40 Vezmi a čti 10:00 Zprávy z Věčného města: 3. 7. 2015 10:10 Bez hábitu naživo: z kláštera mnišek Řádu kazatelského ve Znojmě 11:15 Na koberečku – Speciál s Malým princem 11:25 V souvislostech (105. díl) 12:00 Mše svatá z kaple sv. Cyrila a Metoděje na Radhošti [L] 13:15 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 13:40 Hlubinami vesmíru 14:25 Budu pomáhat: Tamtamy, o.p.s. 14:30 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život mistra Jana Husa (2. část) 16:00 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 16:55 Sedmihlášky – Maličká sú [P] 17:30 Animované biblické příběhy: Lazar žije [P] 18:00 Zprávy z Věčného města: 3. 7. 2015 18:10 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 18:30 Poselství svatých: František z Assisi 18:40 Skryté poklady: Vladimír 19:10 Přejeme si ... [P] 19:30 Rožnovské slavnosti 2015: Řemeslko zlaté děnko [L] 21:30 Vatican magazine (822. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 22:05 V souvislostech (105. díl) 22:25 Krasohled (17. díl) 23:00 Ars Vaticana (29. díl) 23:10 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:20 Hudební magazín Mezi pražci 0:05 Dům ze skla? (5. díl).

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVENEC 2015

Všeobecný: Aby politická odpovědnost byla na všech úrovních prožívána jako vysoká podoba lásky.

Evangelizační: Za křesťany v Latinské Americe, aby tváří v tvář sociálním nerovnostem vydávali svědectví lásky k chudým a přispívali k bratrštější společnosti.

Národní: Za mladé lidi, aby na přímluvu svatého Jáchyma a Anny měli odvahu vstupovat do manželství a vychovávat děti.

Loreta Rumburk představuje výtvarné práce předškoláků. Výstava **MOJE MĚSTO** je k vidění **do 30. 6. 2015, od úterý do soboty mezi 10.00 až 17.00 hod.** Vstupné je 50 a 25 Kč. Děti do 6 let mají vstup zdarma. Pořádá RKF Rumburk, více na www.loretarumburk.cz. Více informací sdělí: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **EXERCICIE PRO VŠECHNY s P. Janem Szkanderou**, spirituálem arcibiskupského kněžského semináře, které se uskuteční ve dnech **23. 8. – 29. 8. 2015**. Téma: **Ctnosti v příbězích**. Program začíná v neděli 23. 8. v 17 hodin a končí v sobotu 29. 8. ve 13 hodin. **Přihlásit se lze do 17. 8. 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

SIGNALY.CZ hledají programátora. Komunitní web pro křesťanskou mládež hledá PHP programátora. Možné i na částečný úvazek nebo jako dlouhodobá brigáda pro studenty. **Kontakt:** vyvoj@signaly.cz. **Web:** www.signaly.cz.

Farnost Postřelmov pořádá **PRÁZDNINOVOU POUŤ DO MEDŽUGORJE A K MOŘI**. Zveme všechny, kteří mají rádi Pannu Marii a koupání v moři. **Odjezd z Postřelmova je v neděli 2. 8. 2015 v 16 hodin. Příjezd je v pondělí 10. 8. 2015 v ranních hodinách.** Je třeba si vzít vlastní stan do kempu, jídlo, na ubytování asi 42–60 € (3 noci v kempu po 10 € a 3 noci v Medžugorje na ubytování po 10 € nebo opět pod stanem po 4 €), na autobus 2100 Kč, kapesné a ostatní dle uvážení. **Přihlásit se můžete a další informace získáte** na faře v Postřelmově na tel. 583 437 113.

P. Vladimír Jahn

Liturgická čtení

Neděle 28. 6. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 1,13–15; 2,23–24
Ž 30(29),2+4,5–6.11+12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
2. čt.: 2 Kor 8,7,9.13–15
Ev.: Mk 5,21–43

Pondělí 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
Ž 34(33),2–3,4–5,6–7,8–9
Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
Ev.: Mt 16,13–19

Úterý 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály (v ostatních diecézích: nez. památka svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
Ž 84(83),3,4,5+10,11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)
Ev.: Mt 16,13–19
nebo jiná čtení z Lekt. V

Mimo olomouckou arcidiecézi:

1. čt.: Gn 19,15–29
Ž 26(25),2–3,9–10,11–12
Odp.: 3a (*Tvou dobrotu, Pane, mám na zřeteli.*)
Ev.: Mt 8,23–27

Středa 1. 7. – ferie

1. čt.: Gn 21,5,8–20
Ž 34(33),7–8,10–11,12+15
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)
Ev.: Mt 8,28–34

Čtvrtek 2. 7. – ferie

1. čt.: Gn 22,1–19
Ž 116A(114),1–2,3–4,5–6,8–9
Odp.: 9 (*Před Hospodinem budu kráčet v zemi živých. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,1–8

Pátek 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 117(116),1,2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,24–29

Sobota 4. 7. – nez. památka sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské

nebo sobotní památka Panny Marie (v Čechách: památka sv. Prokopa)

1. čt.: Gn 27,1–5,15–29
Ž 135(134),1–2,3–4,5–6
Odp.: 3a (*Chvalte Hospodina, protože je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,14–17

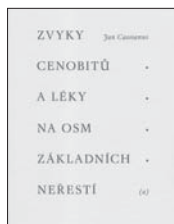
BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ČERVNA – 4. ČERVENEC 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 6.		PO 29. 6.		ÚT 30. 6.		ST 1. 7.		ČT 2. 7.		PÁ 3. 7.		SO 4. 7.			
Antifona	812	912	1405	1580	841	945	857	961	873	978	1673	1892	1722	1941		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1406	1580	842	945	857	962	873	978	1673	1893	1415	1590		
Antifony	813	914	1407	1581	843	946	858	963	874	979	1413	1588	1416	1591		
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1407	1581	847	950	861	966	877	983	1674	1894	1416	1591		
Antifona k Zach. kantiku	702	792	1407	1582	1412	1587	861	966	877	983	1413	1588	1416	1592		
Prosby	817	917	1407	1582	847	951	861	966	878	983	1675	1894	1724	1943		
Závěrečná modlitba	702	792	1408	1582	1412	1587	862	967	878	984	1413	1588	1416	1592		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	1264	1402	848	952	862	967	879	984	792	890	910	1019		
Antifony	818	919	1408	1583	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	1265	1403	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	1408	1583	851	955	865	970	882	988	1676	1895	913	1022		
Závěrečná modlitba	702	792	1408	1582	851	955	865	970	882	988	1413	1588	913	1022		
Nešpory:																
	SO 27. 6.															
Hymnus	807	907	1409	1584	1409	1584	852	956	867	972	883	989	1413	1589	1423	1598
Antifony	808	908	1404	1587	1410	1585	853	957	868	973	884	990	1413	1588	1719	1937
Žalmy	808	908	1670	1889	1678	1897	853	957	868	973	884	990	1678	1897	1719	1937
Kr. čtení a zpěv	810	911	1404	1578	1410	1585	856	960	871	976	887	994	1680	1900	1424	1599
Ant. ke kant. P. M.	702	792	1404	1579	1411	1585	1412	1587	871	977	887	994	1414	1589	1420	1594
Prosby	811	911	1405	1579	1411	1586	856	960	872	977	888	994	1681	1900	1425	1600
Záv. modlitba	702	792	1405	1580	1408	1582	1412	1587	872	977	888	995	1413	1588	1422	1597
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

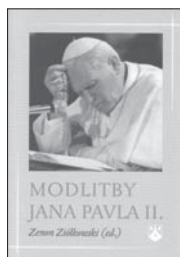

ZVYKY CENOBITŮ A LÉKY NA OSM ZÁKLADNÍCH NEŘESTÍ (A) • PŘEDMLUVA A KNIHY 1 - 4

Jan Cassianus • Z latiny přeložili Ondřej Koupil, Jiří Pavlík, Aleš Vandrovec OSB a Jan Zdichynec • Předmluva, odpovědný redaktor a fotografie Ondřej Koupil

Fundamentální dílo západního mnišství v překladu kolektivu překladatelů. Český překlad spisu *De institutis coenobiorum* je zpřístupněn ve dvou svazcích. Tento první svazek obsahuje první čtyři knihy spisu – o mnišském oděvu a liturgii a klíčová kniha čtvrtá, shrnující spiritualitu mnišského života. V tomto prvním svazku je obsažena také předmluva o Cassianově životě a jeho názorech ve *Zvycích a lécích*. Jan Cassianus, který se seznámil s mnišstvím v Betlémě a hlavně v křesťanském Egyptě, předal ve svých spisech psaných v první polovině 5. století v galské Massilii (dnešní Marseille ve Francii) základy východní mnišské nauky Západu. Jeho dílo významně ovlivnilo západní křesťanskou spiritualitu.

*Benediktinské arcidiecéze sv. Vojtěcha a sv. Markéty
Brož., 148x190 mm, 92 stran, 220 Kč*

MODLITBY JANA PAVLA II.
Zenon Ziolkowski (ed.) • Úvod arcibiskup Kazimierz Nycz • Z polštiny přeložila Jindra Hubková • Odpovědná redaktorka Marie Konečná

Kniha nám umožňuje vstoupit na cestu modlitby papeže, který k modlitbě nejen vyzýval, ale sám byl věrohodným svědkem její

síly a účinnosti. Modlitby pronesené na nejrůznějších místech světa jsou vybrány z celého pontifikátu Jana Pavla II.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 100x142 mm, 248 stran, 189 Kč*

SPRAVEDLIVÝ RISKUJE • KAREL WEIRICH, ČESKÝ NOVINÁŘ A ZACHRÁNCE ŽIDŮ V ITÁLII
Alberto Tronchin • Předmluva Francesco Leoncini • Z itaštiny přeložila Helena Tůmová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

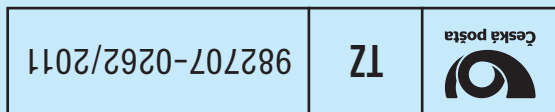
Život Karla Weiricha (1906–1981) zůstal donedávna neznámý jak české, tak italské veřejnosti. Karel Weirich pracoval jako novinář, stenograf a účetní. Od roku 1935 působil jako vatikánský korespondent ČTK. Během druhé světové války se mu z Říma podařilo jedinečným způsobem organizovat pomoc pro pronásledované Židy pocházející z Československa. Ohniskem jeho aktivit byl koncentrační tábor *Ferramonti di Tarsia* v Kalábrii, kde bylo zadržováno několik set československých Židů, pasažérů ztroskotané lodi *Pentcho*, jež mířila do Palestiny. Sám Karel Weirich kvůli tomu skončil v koncentračním táboře, ale před smrtí ho zachránilo osvobození tábora Američany a konec války. Kniha Alberta Tronchina popisuje, jak konkrétně Weirich své aktivity ve prospěch Židů rozvíjel, a dává do kontextu lokální události s dějinami holocaustu a protifašistického odboje. V knize najdeme i cenné archivní materiály (fotografie, tajné zprávy o situaci v Protektorátu Čechy a Morava, seznamy zachráněných aj.) a podrobnosti o tom, jakými kanály pomoc proudila a kdo se na ní podílel.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x189 mm, 144 stran + 20 stran
černobílé obrazové přílohy, 199 Kč*

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Viteček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; administrace: maticecm.cz; MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaře aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nevěřejněné příspěvky nevracíme.